

VÍTT OG BREITT

Séríslenskur femínismi

04.8

Þegar nú er sýnt að Kvennalistinn er á hraðri leið út úr pólitísk samþykkir flokkurinn loks að fara að taka þátt í pólitík og er varla seinna vænna. Á nýafstöðnum landsfundin flokks aðskilnaðarstefnu og pólitísk hreinleika ventu kynsysturnar sínu kvæði í kross og samþykktu að stjórmálaflokkur beirra mætti gjarnan hafa áhrif á stjórn lands og þjóðar og jafnvel sveitarfélaga. Jafnframt samþykkti samkunda systrabandanna að heim væri leyfilegt að fara að kosningalögum og að kjörnir fulltrúar fengju að sitja í stólum sínum samkvæmt stjórnarskrárkvæðum, það er að segja út hvert kjörtímbil.

Pað hlýtur að hafa verið erfitt átak fyrir landsfundinn að samþykka að halda kosningalög og að viðurkenna það ákvæði stjórnarskrár, sem samrin er af körlum, að kjörtímbil hvers kjörins fulltrúa á lögjafarsamkunduna sé heil fjögur ár, en ekki háð geðþóttákvörðunum grásrótarhreyfinga, sem er einkar lagið að dæma sjálfar sig til áhrifaleysis.

Dyggdum prýtt áhrifaleysi

Fram til þessa hefur kvennaflokkurinn notið mikils og vaxandi kjörfylgis og hafa áreiðanlega notið þar syndlauss lífernis og dyggdum prýddar áhrifalausrar fortíðar.

En nú er fylginu að hraka ef marka má skoðanakkannir, en þær eru að verða allt eins afdrifaríkar í stjórmálaumsvifunum og kosningar.

Áhrif skoðanakkanna ganga svo

langt að alvöru stjórmálamenn tala um það í fúlustu alvöru, að þessi eða hinn flokkurinn eða ráðandi samsteypur í stjórnunum hafi ekki lengur kjósendur að baki sér og jafnvel að minnihlutaflokkar hafi meirihluta á bingi vegna nýrra skoðanakkanna. Þá gleymist að taka mið af niðurstöðum hinna eiginlegu kosninga, sem engar skoðanakkannir fá neinu breytt um.

Samkvæmt þessum nýju viðhorfum er kvennaflokkurinn á hraðri niðurleið og nú eygja stúlkurnar þá von eina til kjörfylgis að hremma öll þau völd og áhrif sem bjóðast heim kjörnu fulltrúum sem hafa nennu til að grípa gæsirnar þegar þær gefast.

Ráðherrasæti og samvinna með karlaflokkum í stjórn og við náðarsamlega úthlutun embætta og seturéttar í ráðum og nefndum er það sem nú er helst talið aðskilnaðarflokk vel upp alinna, háborgaralegra kvenna af góðum ættum til framdráttar.

Ekki andskotalaust

Kvennaflokkskonur fara ekki dult með það að þær hafa miklar áhyggjur af hve brösuglega gengur að

tryggja kynsystrum þeirra í karlaflokkunum brautargengi í próflkjörum og skoðanakkunnunum. Frammákona systralagsins endurtekur opinberlega að „tegundinni“ sé hafnað.

Pað er annars ekki andskotalaust hve fáar konur sitja á Alþingi, í sveitarstjórnunum og áhrifastöðum ýmiss konar. Þetta er nánast orðið séríslenskt fyrirbæri sé miðað við þjóðir sem næstar okkur standa í efnahagslegu og menningarlegu tilliti. Meðal nágrannajjóðanna ríkir mun meira jafnrétti milli kynjanna hvað varðar fjölda kjörinna fulltrúa en hér á landi. Má nefna að í norsku ríkisstjórmanni sitja nú konur, en stórnar eru alls nítján.

Skýringar á tregðu Íslendinga til að velja konur í ábyrgðarstörf liggja ekki á lausu.

Rauðsokkur og femínistar geta gnist tönnum og úthúðað karlaveldinu, kvenfyrirlitningu þess og yfirgangi. En það skýrir engan veginn hve slaklega konum gengur að ná kjörfylgi.

Kvennabókmennir, kvennalist, kvennaguðfræði og hvers kyns athvarf kvenkynsins og aðskilnaðarstefnu femínistanna sýnast ekki gera mikla stoð íslenskum konum til framdráttar, að minnsta kosti ekki á svíði stjórmála.

Femínismi, kvenremba og karlaþyrlitning er kannski ekki það sem dugir konum best í jafnréttisslagnum. Jafnvel ekki heldur kvennaflokkur, sem af stórbokkalegum misskilningi dæmir sjálfan sig til áhrifaleysis.

06
1 - 7.11.'90